

Arrest

nr. 183 609 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. A., alias D. M. (geboren 30/11/1990) en alias D. M. (geboren 30/11/1990 met Tunesische nationaliteit) verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten. U bent een Arabier en soennitische moslim. U werd geboren op 30 november 1385 in de stad Oran. U ging tot de 9de klas naar school. Vervolgens deed u verschillende jobs als arbeider. Uw vader D. A. overleed in 1988. Uw moeder T. F. woont nog steeds in Oran.

U heeft drie zussen, F., F. en F.. U heeft problemen met de broers van A. met wie u in 2014 gevochten heeft. U heeft hem in coma geslagen. U werd opgepakt door de politie en later veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf. U diende ook een boete van twee miljoen dinar te betalen. Toen u vrijkwam zochten de broers van A. u nog steeds. Ze vallen iedereen in de wijk lastig. U ging twee maanden bij uw tante in Rezawat wonen, zo'n 160 km verder van Oran. Toen u gebeld werd door een vriend keerde u

terug naar Oran. U bleef er een week bij uw zus wonen en vertrok vervolgens illegaal naar Europa in augustus of september 2014 of 2015. Na uw vertrek probeerden de broers van A. twee keer uw huis in brand te steken. De buurtbewoners konden hen tegenhouden. U kwam aan in Spanje en verbleef 6 maanden in Bilbao. In Spanje bent u gekend onder de naam D. M. en B. S.. Vervolgens reisde u door naar Frankrijk. U bracht eveneens een kort bezoek aan België maar keerde toen terug naar Parijs. Daar zat u 2 maanden in de gevangenis omwille van een vechtpartij. In Frankrijk gaf u de naam J. A. op. Daarna kwam u op 9 augustus 2016 naar België. Diezelfde dag werd u aangehouden voor onder meer diefstal met geweld. U werd veroordeeld tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar en drie maanden. U werd overgebracht naar de gevangenis. Op 29 december 2016 werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. U diende hier op 18 januari 2017, 10 dagen voor uw voorziene repatriëring naar Algerije, een eerste asielaanvraag in.

Bij een terugkeer naar Algerije vreest u dat u zal vermoord worden door A. zijn broers, of dat u hen gaat vermoorden.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Algerije, en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van economische en gemeenrechtelijke van aard zijn. U zou vooreerst Algerije verlaten hebben omdat u er financiële problemen heeft. Daarnaast heeft u er problemen met de broers van A. omwille van een gevecht tussen u en A., waarbij deze laatste zwaar gewond raakte (gehoorverslag CGVS, p. 13, 23). Deze problemen situeren zich dus geheel in de economische en gemeenrechtelijke sfeer en hebben bijgevolg geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Algerije.

Zo heeft u pas enkele maanden na uw aankomst in België, in augustus 2016, asiel aangevraagd op 18 januari 2017 en dit 10 dagen voor uw voorziene repatriëring. U verklaarde dat u eerder geen asiel kon aanvragen omdat u in de gevangenis zat (gehoorverslag CGVS, p. 21). Deze verklaring kan niet overtuigen. U had tijdens uw procedure bijstand van een advocaat aan wie u had kunnen vertellen dat u problemen hebt in Algerije, dat deze u zogenaamd niet zou verstaan hebben kan niet overtuigen (gehoorverslag CGVS, p. 22) daar u Frans spreekt, en er bovendien steeds de mogelijkheid bestaat beroep te doen op een tolk (gehoorverslag CGVS, p. 9). Bovendien werd u eveneens gehoord door iemand van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in september 2016 in het kader van uw illegaal verblijf, toch laat u na dan asiel aan te vragen (zie administratief dossier). Later blijkt uit uw verklaringen dat u tegen deze persoon gelogen heeft over uw familieleden omdat u geen asiel wou aanvragen en de gevangenis "via de deur wou verlaten" (gehoorverslag CGVS, p. 22, 23). Dit ondermijnt uw nood aan bescherming. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meer dan een jaar wacht alvorens deze aan te vragen. Voor uw komst naar België verbleef u immers eerst 6 maanden in Spanje maar u vroeg er geen asiel aan omdat u niet van het land houdt (gehoorverslag CGVS, p. 21). Voor iemand die beweert zijn land te hebben verlaten omwille van problemen is dit een merkwaardige opstelling. Vervolgens verbleef u enkele maanden in Frankrijk maar ook hier vroeg u geen asiel aan. U verklaart dat Algerijnen er geen statuut kunnen krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Ook deze verklaring houdt geen steek. Frankrijk is immers partij bij de Conventie van Genève en lid van de Europese Unie. Meer nog u kwam voor u in Frankrijk in de gevangenis belandde al een keer naar België maar u vroeg geen asiel aan, hoewel u werd aangehouden door de politie van Charleroi (zie pv in het administratief dossier). U vond de situatie hier niet goed en besloot terug te keren naar

Frankrijk (gehoorverslag CGVS, p. 22). Uit uw houding blijkt niet dat u een nood heeft aan internationale bescherming.

Uw verklaringen betreffende uw problemen bevatten ook enkele opmerkelijke vaststellingen die uw geloofwaardigheid ondermijnen. Zo zou u problemen kennen met de broers van A. omdat u hem in coma heeft geslagen. U werd hiervoor opgepakt en veroordeeld tot 8 maanden gevangenis. Volgens uw verklaringen heeft u uw straf uitgezeten. U diende ook 2 miljoen dinar boete te betalen. In de weergave van deze feiten zitten er enkele tegenstrijdigheden tussen hetgeen u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken en hetgeen u verklaarde bij het CGVS. Zo verklaarde u bij DVZ dat u **besloot zichzelf te gaan aangeven** nadat u A. had geslagen en dit omdat u schrik had van zijn broers (vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat de politie u kwam oppakken **nadat iemand u had verklikt** (gehoorverslag CGVS, p. 23). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u het wel overwogen had om uzelf aan te geven maar het nagelaten heeft om het te doen. Na uw gevangenisstraf zou u wel naar de procureur gegaan zijn (gehoorverslag CGVS, p. 23). U biedt aldus geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Hierbij is het opvallend dat u eerder op het CGVS verklaarde voor uw gevangenisstraf naar de procureur te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt dat u vrijkwam uit de gevangenis na 8 maanden opsluiting, maar u kan zich niet herinneren wanneer u juist vastzat (gehoorverslag CGVS, p. 19, 20). Begin 2014 werd u opgepakt en in mei 2014 kwam u vrij, of u zat vast van 8 maart tot 10 mei 2014 zo beweerde, wat minder is dan 8 maanden. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat u het zich niet meer kan herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 19). Daarnaast dient gezegd dat u uw straf heeft uitgezeten in Algerije en u gestraft geweest bent voor uw misstap. Hoewel de A. zijn broers uw straf te licht vonden gingen ze er niet tegen in beroep. U verklaart dat ze er niet van op de hoogte waren dat u werd veroordeeld (gehoorverslag CGVS, p. 16), wat weinig aannemelijk is. Hierom willen ze nog steeds wraak nemen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Er dient daarnaast te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden bij gebrek aan nationale bescherming. Van iemand die asiel aanvraagt kan men verwachten dat deze persoon eerst alle mogelijkheden tot bescherming in zijn land heeft uitgeput of aannemelijk kan maken dat hij geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten. U heeft echter nagelaten bescherming te zoeken in Algerije zelf. U ging niet meer naar de procureur, hoewel hij u had verteld dat, mochten er zich nieuwe problemen voordoen, u terug kon komen (gehoorverslag CGVS, p. 18) en u ging nooit naar de centrale politie (gehoorverslag CGVS, p. 18, 19). U haalt geen redenen aan om dit niet te doen. Hoewel het CGVS misschien nog kan aannemen dat u de lokale politie enigszins wantrouwt toont u niet aan waarom u niet naar andere beschermingsmogelijkheden keek. U kon bovendien 2 maanden zonder problemen verblijven bij uw tante in Razawat (gehoorverslag CGVS, p. 15) maar na uw vertrek zouden de broers plots uw moeder lastigvallen om wraak te nemen. Ze wouden uw huis in brandsteken, tot tweemaal toe, maar de burens konden hen tegenhouden. Uw moeder liet ook na om klacht in te dienen of bescherming te vragen om verder problemen te vermijden (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit alles is weinig overtuigend. Daarnaast biedt u geen zicht op uw reisweg van Algerije naar België. Bij aanvang van het gehoor verklaart u immers dat u in augustus of september 2015 uit Algerije vertrokken bent (gehoorverslag CGVS, p. 5). U bleef 6 maanden in Spanje en reisde vervolgens door naar Frankrijk waar u 2 maanden verbleef en 3 maanden in de gevangenis zat. Vervolgens kwam u naar België (gehoorverslag CGVS, p. 12). Later tijdens het gehoor verklaart u dat u in 2014 werd opgepakt en vrijgelaten in Algerije (gehoorverslag CGVS, p. 19). U bleef vervolgens nog twee maanden en een week in Algerije en vertrok vervolgens uit Algerije. U verklaart dat u begin 2014 werd opgepakt en in mei 2014 werd vrijgelaten, wat wil zeggen dat u al eind 2014 Algerije zou verlaten hebben en niet in 2015. Wanneer u erop wordt gewezen dat dit geen 8 maanden zijn, zoals u verklaart, kan u trouwens geen antwoord geven (gehoorverslag CGVS, p. 19). U kan ook niet zeggen waar u in de periode september 2014-september 2015 heeft verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit doet vermoeden dat u de Belgische autoriteiten wil misleiden en geen zicht wil bieden op uw eigenlijke situatie en vertrek.

Voor de volledigheid dient te worden gezegd dat u ook geprobeerd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden wat betreft uw identiteit. Wanneer u in augustus 2016 wordt opgepakt geeft u de naam D. M. op, geboren 30 november 1990 (zie administratief dossier). U verklaarde dan weer een Tunesiër te zijn toen u op 6 mei 2016 door de politie van Charleroi werd tegengehouden (zie pv in administratief dossier). Tijdens een gehoor op 1 september 2016 afgenomen door DVZ in de gevangenis van Leuven Hulp verklaarde u bovendien drie broers te hebben en geen zussen (zie administratief dossier), het omgekeerde van wat u bij uw asielaanvraag beweerde (zie verklaringen DVZ en gehoorverslag CGVS, p. 10, 11). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat u toen gelogen heeft omdat u geen asiel wou aanvragen en dit omdat u wou worden vrijgelaten (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het dient gezegd dat dergelijke houding uw algemene geloofwaardigheid ten zeerste ondermijnt en bovendien uw nood aan bescherming onderuit haalt.

U legt geen documenten voor die het tegendeel aantonen.

U hebt het niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Algerije iets dient te vrezen. U hebt met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker verklaart zijn land te hebben verlaten omwille van financiële problemen en omdat hij er problemen heeft met de broers van A. die zwaar gewond raakte na een gevecht met verzoeker. Verzoekers asielaanvraag werd afgewezen omwille van (i) het laattijdig karakter van zijn asielaanvraag, (ii) het asielrelaas een aantal tegenstrijdigheden bevat, (iii) verzoeker geen zicht biedt op zijn reisweg en iv) verzoeker een poging heeft ondernomen om de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan vooreerst worden gevolgd waar hij stelt dat verzoekers problemen zich volledig situeren in de economische en gemeenrechtelijke sfeer. Verzoeker verklaarde immers zijn land te hebben verlaten omwille van financiële problemen alsook omwille van de problemen met de broers van A. die in een gevecht met verzoeker zwaar gewond raakte. De laatstgenoemde feiten zijn van gemeenrechtelijke aard en vertonen geen nexus met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangehaalde gronden. Dit geldt eveneens voor verzoekers beweerde financiële problemen die zich volledig in de socio-economische sfeer situeren. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen.

De Raad stelt voorts vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Deze vaststelling klemt des te meer nu verzoeker bovendien bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn identiteit en nationaliteit. De bestreden beslissing stelde dienaangaande: *“Voor de volledigheid dient te worden gezegd dat u ook geprobeerd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden wat betreft uw identiteit. Wanneer u in augustus 2016 wordt opgepakt geeft u de naam D. M. op, geboren 30 november 1990 (zie administratief dossier). U verklaarde dan weer een Tunesiër te zijn toen u op 6 mei 2016 door de politie van Charleroi werd tegengehouden (zie pv in administratief dossier). Tijdens een gehoor op 1 september 2016 afgenomen door DVZ in de gevangenis van Leuven Hulp verklaarde u bovendien drie broers te hebben en geen zussen (zie administratief dossier), het omgekeerde van wat u bij uw asielaanvraag beweerde (zie verklaringen DVZ en gehoorverslag CGVS, p. 10, 11). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat u toen gelogen heeft omdat u geen asiel wou aanvragen en dit omdat u wou worden vrijgelaten (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het dient gezegd dat dergelijke houding uw algemene geloofwaardigheid ten zeerste ondermijnt en bovendien uw nood aan bescherming onderuit haalt.”* Verzoeker blijkt bovendien ook al andere identiteiten te hebben gebruikt op zijn doorreis naar België. Zo verklaarde hij in Frankrijk dat hij J. A. heette terwijl hij in Spanje gekend is onder nog twee andere identiteiten, D. M. en B. S..

Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij inderdaad niet eerlijk is geweest maar wijt dit aan een paniecreactie veroorzaakt door de vrees om teruggestuurd te worden naar Algerije. De vrees om teruggestuurd te worden naar Algerije is geen afdoende verklaring aangezien van een asielzoeker in het kader van de medewerkingsplicht mag verwacht worden dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt. De identiteit is bovendien een essentieel element in iedere procedure. Deze vaststellingen met betrekking tot de identiteit en nationaliteit bevestigen het bedrieglijk karakter van verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker biedt bovendien geen zicht op zijn reisweg van Algerije naar België. Verzoeker legt immers tegenstrijdige verklaringen af over het jaar dat hij uit Algerije vertrok. Bij aanvang van zijn gehoor verklaarde hij in augustus of september 2015 uit Algerije vertrokken te zijn terwijl hij later tijdens het zelfde gehoor verklaart dat hij zijn land einde 2014 verlaten heeft. Verzoeker laat bovendien na toe te lichten waar hij in de periode september 2014 - september 2015 heeft verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit bevestigt het vermoeden dat verzoeker de Belgische autoriteiten wil misleiden en geen zicht wil bieden op zijn eigenlijke situatie en vertrek.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaatsen van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Gelet op het hoger vastgestelde in verband met verzoekers identiteit en reisweg kan worden besloten dat verzoeker geenszins voldoet aan de medewerkingsplicht die op hem rust.

Verzoeker heeft zijn asielaanvraag ingediend ruim een half jaar na zijn aankomst in België. Verzoeker kwam in België aan in augustus 2016 en diende zijn asielaanvraag in op 18 januari 2017, ruim tien dagen vóór zijn voorziene repatriëring. Bovendien verbleef verzoeker voor zijn komst naar België nog ruim zes maanden in Spanje waar hij geen asiel aanvraagde omdat hij naar eigen zeggen niet van het land hield. Evenmin diende verzoeker een asielaanvraag in Frankrijk in ondanks het feit dat hij er nog ettelijke maanden verbleef alvorens naar België door te reizen. Verzoekers verweer dat hij zich veilig voelde in Europa omdat hij ver weg was van zijn problemen is niet ernstig. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Het feit dat verzoeker na een eerder verblijf in Spanje en Frankrijk naar België reisde en pas hier ettelijke maanden na zijn aankomst een asielaanvraag indiende terwijl hij hiertoe al veel vroeger verschillende mogelijkheden had is een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

Met betrekking tot verzoekers eigenlijke asielrelaas kan nog worden vastgesteld dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde hij nu eens dat hij zichzelf ging aangeven nadat hij gevochten had met A. om dan weer te verklaren dat hij verklikt werd. Terecht merkte de commissaris-generaal bovendien op dat verzoeker voor de beweerde feiten veroordeeld werd, de broers van A. niet in beroep gingen tegen deze veroordeling en verzoeker zijn straf heeft uitgezeten zodat niet kan worden ingezien om welke reden de broers van A. nog wraak zouden willen nemen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers relaas op waarheid berust dan nog kan worden vastgesteld dat verzoeker geen beroep heeft gedaan op zijn nationale overheden terwijl internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dat verzoeker geen beroep kon doen op de nationale overheden omdat zij enkel bescherming bieden aan hen die geld op tafel leggen zoals verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt is een loze *post-factum* verklaring die om deze reden niet kan overtuigen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER